

לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים! לא לגברים!

בישולים

פטוסיני נוסח טיה מריה

את המירשם המשגע הבא קיבלתי מ' מלצר בוגדני אחד, העובד במסעדת פאר רומאית, וגונב את סודות המטבח. המנה הזו מאוד מפורסמת באיטליה, אך המירשם שם הזה הוא סוד מיקצועי, שכן זה ה' ספציאליטה של הבית, ובגללו יצא שם המיסעדה לתהילה. ביקשתי בתום הארוזי חוה מבעל-בית את המירשם, אך הלה חיך לי בלפחות ארבעה שיני זהב, וסי' רב. לרגע לא חדשתי בו שיתן לי את המירשם, למרות הסברי שאני גרה ב' פלנטה אחרת, אבל כלל נקוט בידי: תמיד לנסות. אין לדעת מאיפה יקפוץ השפן.

רגע מאוחר יותר ניכנס בעל-הבית למיט' כה, ובעלי לשירותים. לפני שחזרו שני' הם, הספיק מלצר קטן ושאפתן לומר לי באוזן אופרה שלמה. כאשר חזרנו למלון, הטיתי את ראשי, גיערתי אותו חזק, ועל השולחן נישפך מהערמה את כל המחמאות, ההצעות ה' מגונות, ההצהרות שוברות הלב — ונותר לי האוצר הבא:

בסיר רחב ושטוח מכינים את הרוטב. בחצי חבילה המאה, מטגנים טפו טפו 250 גרם שינקן מעושן. לא להשתמש כ' תחליף בהודו מעושן, כי זה בכלל לא אותו טעם וארומה. מוסיפים לזה 200 גרם שמפיניון טרי, רחוצים וקצוצים. כאשר הפיטריות מתבשלות מעט, מוסי' פים 200 גרם אפונה עדינה ומשמרת מ' קופסה. שהן בערך 8 כפות גרגירים. על זה שופכים 2 שקיות שמנת מתוקה וכף אחת בלבד גבינת פרמזן מגוררת. מוסי' פים קצת פחות מחצי כפית מלח, ומבשר לים כל זאת תוך עירבוב, ארבע דקות. מכבים את האש.

יש לבשל, כמובן, שתי חבילות איט' ריות ביצים רחבות ארוכות של אוטס, כרגיל — במי מלח. מסננים, שוטפים, ר' מחזירים לסייר בתוספת חצי חבילה המאה וקצת מלח. בצלחת גדולה שמים בידי נדיבה איטריות, בעזרת מצקת מרק, ובידי נדיבה, כנ"ל, בעזרת אותה מצקת, שופכים למעלה רוטב.

היחס הוא מצקת מלאה רוטב, למצקת וחצי איטריות. כל סועד מערבב לעצמו בתוך הצלחת את טירוף החושים הזה. הטעם האלוהי של המאכל רשום בחוקת גן-העדן, כפרס מיוחד. לא יתכן אחרת.

ביאור

שבועי שבועי, עם צאת הגיליון, אני בודקת את מעויות הרפרסם שביצעו במדורכי. כל אות מושממת ושורה הפוכה, סוגרים עלי את השמיים. הם ככל זאת ניפתחים וחזרה — רק כנגד הזיות פרועות ומעוגגות שאני מגויסת, ואשר כהן אני מדמיינת לעצמי איזה אביזר חיוני אתגוש לבחור הזעזע — אחת אחת.

לא הייתי מגיבה אלמלא נגעו לי בקודש הקודשים — דיוק מירשם ה' הבישולים, כתבו בגוף מירשם ה' תפודים: „אלה הייבים להיות ללא טיפת איכסון במקרר". ובכן, לא נכון. אלה הייבים להיות ללא טי' פת מרירות, וחשוב מאד שיהיו דווקא כן מאיחסון שבועיים במקרר, להשגת מתקתקות עדינה.

פטנטים

איך להגדיל חזרה בגד

שהתכווץ בכביסה

סוג מסויים של עקרונות לוקה במח' לת הכביסה. הן יודעות את כל תיאוריית הייבים בעליפה, ובכל זאת, כאשר מת' גלגל לידיהן, מתוך ערימת הכביסה, בגד פרובלמטי, הן עומדות רק דקה לפני הפי' תח. פוסחות על הסעיפים. ואז — ביצר בלתי ניתן לכיבוש, הן דוחפות אותו פנימה, אל הגורל, כפי שנוהגים גדולי המהמרים. הגורל אומנם בא בצורת סוודר או שימלה היוצאים מהפתח מעונים ומעוור' תים — לא תואר להם ולא צורה. ומה שיותר חמור — גם לא גודל, שכן זה האחרון נעלם.

נגד בד כותנה אין שום אפשרות להתר' חכם. ברגע שהתכווץ, אפילו ירביצו לו, הוא יסרב להתרחב חזרה. שונה המצב אם מדובר בכגד צמר, או סינתי מעורב. נגד אלו, יש עצה ויש תושיה. כל אחד יודע שמגהצים אותם תוך כדי מתיחה, והתבנית החדשה, המתוחה, „מודפסת" בעידי חום המגהץ. אלא שהדבר יוצר בעיות. המתיחה הידנית, בדרך הטבע, אינה יכולה להיות שווה. אין שום מידות על קרש הגיהוץ כמה למתוח, ולאן, קו מכפלות מיסתלסל בגלים לא שווים, ו' אימרות בגדים מקבלות „זנבות". בקיצור, לא טוב.

מה עושים? פורשים את הבגד על מי' טח כפולה בעלת מיורון שמישטחו ישר. תוקעים סיכה בצד אחד. נאמר מזרח. מות' חים מכסימום מבוקש, ואז תוקעים סיכה בצד השני, במערב. לאחר מכן קובעים סיכה באמצע, וסיכה אמצעית בין הסיכה האמצעית והחיצונית, וכך הלאה. תמיד

סיפור מהחיים

כה יעשה

הבטחתי לא להסגיר את שמות גיבורי הסיפור, אבל גם כך — הוא נהדר. בבית רב-קומות גרה ציירת שנהגה להטיל את

לחיי הבשלים

שבדרך

גידעונו רייכר וחיים שפירא חברו יחד, וטמנו את המוקש הנורא מכל לפמיניזם: דרך גבר בעלמא, שהוא ספר ביטול ה' מיועד לגברים. מבטיחים המחברים על עטיפת סיפורם: „כל אחד מעמודי הספר יחשוף בפניך את ממלכת הבישול שממנה כה חששת. הכל פשוט כל כך. האשה, זו שהסתירה ממך את תעלומות הבישול, וטטרה אותך בתירוץ השחוק — עזוב, אני אעשה זאת בשבילך — היא, שעד כה היתה כדלילה, תהפוך לשימשון ש' מחלפותיו ניגוזו."

בלב הולם החילולי לקרוא מה מלמ' דים שם את הקונקורנציה. אחרי מטח התותחים, היצורף הכבוד, והגדרת היעד היומרי, זה בא: בקול ציוץ דקיק וחלוש, עלו מבין דפי הספר מתכונת הקרב. איך עושים סנדויץ', איך עושים נס קפה, איך עושים קקאו, ואיך עושים סלט.

הגבר האמץ, שהתגבר על שפע החור' מר, מתקדם בדירוג ומגיע לשלב בו מבצי' עים, הלכה למעשה, את כל הוראות ה' שימוש הכתובות על קופסאות השימורים והאבקות. אם האינטליגנט לא נשר ב' שלב זה, הוא עובר אל קודש הקודשים של סודות הקולינריה: איך בעזרת שי' בוך וגיוון נכונים של חומר הלימוד הקר' דם, אפשר להכין אוכל. ממש אוכל. הזכר המצוי יהיה אל-ינכון היצור המופתע ביו' תה, כאשר גם לאחר ביצוע הוראות ה' ספר, יאלץ להתחנף לאישתו, בכדי לאכול מהשו טוב.

חובה על כל אישה לקנות ספר זה לגבר הפרטי. זה נתח תעמולה השווה זהב. אם עד כה הוא סבר, בחזון, שרק אי הידיעה מונעת ממנו לבשל תבשר' לים, הרי שמעתה, עם ביצוע כל החור' ראות הכתובות, יתחיל להרחרר שאולי בכל זאת, יש בידיך איזה כוח כישוף, ככלות הכל.

מסמרים על המיטה את כל חלק הבגד הטעון מתיחה, תוך הקפדה על סימטריות. מחממים מגהץ למכסימום. אין לדאוג אם חוט המגהץ אינו ארוך דיו. ברגע שהמג'

סימטריות מיקצועית גם למתחילים

מי הריצפה בקשת רחבה החוצה — דרך מירפסת המיטבת. וכיוון שמיטבתה פנה אל צד חוה-האשפה, היתה נישקפת סכנה לכל מי שהיה הולך לשפוך זבל. בכל פעם היה קורבן אחר גיצל בנס.

כאשר היו מגיעות לאוזניה צעקות ה' מחאה מלמטה, היתה יוצאת אל המירפסת, למינהג הדיקטאטורים הידועים, ומסבי' רה ממרומי הקומה השלישית להמונים, כי „הכל באשמת העוורת". מטר השופכין שלה תפס יום אחד, בפוקוס מדוייק, את ראשה המהודר של אשה, אשר יצאה לפגי' שה, ובדרכה החוצה חשבה לזרוק את האשפה. האשה חזרה לדירתה, נטר' לה דלי מיים, וצילצלה בדלת השכנה. וכשניפתחה הדלת, שפכה להיא את כל תכולת הדלי הישר בפרצוף, ללא דין ודבי' רים. ממש כך.

איך יקרת?

כיצד מסיימים

ריב?

אין בידי את המירשם המדעי — אוכל לתרום לעסק את השיטה הנהדרת שהמצאתי. חוק ראשון: לעולם לא נירד' מים בלילה לפני שמתפייסים. זהו חוק ניפלא, אלא שצד אחד מגלה תמיד נטייה מצערת להפיר אותו, בכך שהוא נירדם בלי בושה, בשלוה אולימפית, באמצע כל הבלגן. ובכן, לא להרפות. יש רק לקרב את בלגן עד קצה אוזנו של הנירדם. ולהמ' שיך אותו שם. תוך עשר דקות יבקע קול מעונה מבין השמיכות: „תני לי לישוון!" — והפיוס יבוא תוך דקה.

חוק שני, עוד יותר ערמומי, קובע: בכל פעם שרבים, הצד האשם בא אל הצד הצודק, מושך בכנף בגדו באי-סבלנות, ומבקש שיפייסו אותו. הצד הצודק חייב לפייס את האשם מייד ובו במקום.

כל העוקץ טמון בבקשת הפיוס ההפוך כה. זוהי מעין הודאה גלויה באשמה (זוכ' רים? הצד האשם מבקש שיפייסו אותו). לעומת זאת, כבודו עצמי לא ניפגע — שהרי בכל זאת מפייסים אותו, לפי כל כללי הטכס. לצד השני הצודק, קל להיות נדיב, שכן כבר הודו בפניו באשמה, ואיך יסרב?

זה עובד ניפלא. אפשר להפסיק בשיטה זו כל ריב תוך חמש דקות. השאלה היא, מי מטורף להפסיק ריב בריא בזמן כה קצר. שהרי עיסקת-רכש הכי פשוטה — כופר הסקת ריב — מצריכה שעתיים מנימום.

הץ חם, אפשר להוציא מהתקע, ולעבוד עם חוט לא מחובר. החום יספיק. עובדים מעל סמרטוט דקיק, תוך הקפדה לא לגהץ ליד השוליים, מן יודפסו סימני הסיכות ה' יוצרות מין קו שרשרת קעורה. בסוף העבודה מחשירים את הסיכות, מותחים קצת, העסק משתחרר. כמו כן לא ללחוץ את המגהץ, בכדי למנוע הדפסת צורתו בבגד הרך. לעבוד איתו בקלות ממקום למקום, תוך כיוסי שטחים שיטתי. במידת הצורך, אם הבגד גדול, להכיר שוב את המגהץ למקור חשמל, לייצב החום.

ההליך תקיעת הסיכות הוא הרבה יותר פשוט וקל מאשר נידמה למיקרא הדבי' רים. צי'קצ'ק, גומרים לתקוע אותן, ותחי' ליד הסרתן גם הוא נמשך כהרף עין.

השיטה הזו מבטיחה הגדלה סימטרית, מדוייקת וישה של הבגד, בלי לחכות שנ' תיים שמישהו יתנדב לעזור. ומה שחשוב עוד יותר — מיתקבלות תוצאות ממש מיקצועיות.